

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1980 / - č. 11
od 11. července 1980 do 3. srpna 1980

Dopis mluvčích Charty 77	1
Dopis ministrovi vnitra ČSSR ze 16.7.1980.	1
Dopis generálnímu prokurátorovi ČSSR ze 16.7.1980. . .	3
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
Sdělení č.194.	4
Marie Benetková: Charlie.	4
Vratislav Brabenec: Charlie.	5
Dopis Petra Pospíchaře.	6
Dopis presidentovi ČSSR.	8
Zpráva o odsouzených.	10
Dopis Jána Korce.	13
Krátké zprávy	
Útek na byt manželů Marvanových.	15
Návštěva advokáta uč Rudolfa Battka. . . .	16

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Generální prokurátor ČSSR
Ján Fejčík
generální prokuratura ČSSR
nám. Hrdinů 1300

Praha 4

Pane generální prokurátoru!

Krátko poté, co jsme se na Vás obrátili se žádostí o přešetření připadu Ing. Rudolfa Battěka a jeho propuštění z vazby, byl obviněn z vytržení a dne 1.7.1980 vzat do vazby další signatář Charty 77 a člen kolektivu mluvčích Charty 77 Karel Soukup.

Skutkovou podstatu tr. činu měl naplnit tím, že v uzavřené společnosti na svatbě přítelé dne 26.4.1980 zazpíval několik svých písniček.

Domníváme se, že obvinění Karla Soukupa je projevem snahy umlčet známého zpěváka a signatáře Charty 77 a postihnout jej za jeho neohrožený občanský postoj. Obáváme se, že tak jako v případě Ing. Rudolfa Battěka a dalších politických vězňů jde o snahu zastrášit československé občany před aktivní účastí v hnutí za lidská práva.

Ačkoliv máte ze zákona povinnost odpovídat na stížnosti a podněty občanů, nedostalo se nám dosud z Vaší strany odpovědi na žádny z nich dopis; přesto se na Vás obracíme se žádostí o přešetření případu Karla Soukupa.

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Mluvčí Charty 77 Václav Benda, Rudolf Battěk, Jiří Dienstbier, a Jaroslav Šabata jsou t.č. vězněni.

V Praze 30.7.1980

PhDr. Jaromír Obzina
ministr vnitra ČSSR
Federální ministerstvo vnitra
třída obránců míru-Praha 7

Pane ministře,

v minulých dnech bylo orgány StB v Praze, které podléhají pravomoci a kontrole Vašeho ministreského úřadu, zahájeno tr. stíhání Ing. Rudolfa Battěka pro tr. čin podle § 155 tr. zákona /napadení veřejného činitele/ a Rudolf Battěk ~~vzat~~ do vazby.

Okolnosti tohoto údajného tr. činu nejsou známy nikomu jinému, než samotnému Rudolfovi Battěkovi a zprostředkovatelům jeho zadržení - příslušníkům SNB, neboť nikdo jiný mu nebyl přítomen. Nevíme tedy, zda skutková podstata tr. činu byla v plném rozsahu naplněna a zda je zahájení tr. stíhání objektivním posouzením skutečné události. Je nám však známo, že Ing. Rudolf Battěk je již delší dobu postihován pouze za svou aktivitu ve společenstvích neformálních aktivit. Již v minulosti byl za tuto svou činnost tvrdě postižen trestem odňatí svobody v trvání 3 a 1/2 roku /§ 98 tr. zákona, odsouzen v r. 1972/ a v poslední době byl rovněž často nucen trpět krátkodobá omezení osobní svobody. ~~Vzhledem k četnosti a okolnostem posledních postihů Rudolfa Battěka, člena VONS a mluvčího Charty 77, se domníváme, že jeho současné tr. stíhání je především snahou o nástupný postih činnosti Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a mluvčích i všech signatářů Charty 77, podobně jako se tomu stalo s nedávným odsouzením ~~členů~~ šesti členů VONS, z nichž dva byli zároveň mluvčími Charty 77.~~

Zádáme okamžité propuštění Ing. Rudolfa Battěka na svobodu, neboť nic nebrání tomu, aby veškerá právní problematika, která vznikla zahájením tr. stíhání proti němu, byla řešena případným tr. stíháním na svobodě nebo úplným zastavením tr. stíhání. Vazba je ostatně vyjimečným

ustanovením tr. řádu, kterého lze použít pouze v nezbytných případech.

Považujeme rovněž za nezbytné připomenout, že přítel Ing. Rudolfa Battěka ho znají jako klidného, nenásilného a tolerantního člověka.

Zároveň se žádostí o jeho propuštění na Vás apelujeme, abyste tlumočil kompetentním úřadům naší výzvu k okamžitému a bezpodmínečnému propuštění ostatních šesti členů vězněných Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a všech ostatních politických věznů v naší zemi.

Doufáme, že náš dopis najde ve vaší osobě vhodného adresáta, a že jeho odeslání tedy nezůstane jen prázdnou a bezúčelnou formalitou.

O propuštění Rudolfa Battěka žádají:

Josef Adámek, Stanislav Adámek, Milán Balabán, Michal Bartošek, Jan Bednář, Jiří Bednář, Josef Bednářík, Luděk Bednář, Zdenka Bednáříková, Jarmila Běliková, Magda Bělková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Vratislav Brabenec, Zdeněk Brázda, Zdeněk Brodák, Josef Brychtá ml., M. Brychtová, František Bublan, Judita Čapková, Miroslav Částka, Milan Daler, Ivan Dejmal, Ivo Dočkal, Zdena Dočkalo vá, M. Dostálová, Lenka Dvořáková, Jana Fialová, J. Fištejn, V. Fištejnová, Petr Formánek, Karel Freund, Zina Freundová, Ladislav Frydryšek, Eva Grézlová, Rostislav Grůz, prof. Dr. Jiří Hájek Sc., Jaroslava Havlíková, Zdislav Havran, Petr Havrle, Dr. Ladislav Hejdánek, Jiří Herold, Milan Hlavsa, Dagmar Hlavsová, Vítězslav Holata, Stanislav Homola, Marie Holubcová, Irene Holubcová, Jiří Horáček, Jan Hrabina, Jiřina Hrábková, Ing. Tomáš Hradilek, Jana Hradílková, Marie Hromádková, Dr. Martin Hybler, Ivana Hyblerová, Dr. Václav Hyndrák, Jiří Chmel, Petr Chlubna, Marina Jahoda, Josef Jánošík, Frant Ján, Rudolf Jaron, JUDr. Zdeněk Jičínský, Věra Jirousová, Zbyněk Jonák, Jana Jonáková, Ing. Jiří Jodl, Ladislav abát, Vl. Kabrna, Pavel Kadlec, Petr Kadlec Dr. Vladimír Kadlec, Fr. Kána, Václav Klimeš, Ing. Alfréd Kocáb, Dr. Luboš Kohout, Tereza Kohoutová, Dr. Božena Komárková, Stanislav Komin, Ivan Kožíšek, Martina Kožíšková, Milan Krumpolc, Oldřich Kučera, Alena Kumprechtová, Jaromír Kvapil, Jiří Kvapil, Ivan Kyncl, Karel Kyncl, Jiřina Kynclová, Dr. Ladislav Lis, Alena Lisová, Božena Lisová, Tomáš Liška, Jan Litomiský, František Lízna, Ivo Ludra, Radomír Malý, Ivan Maňásek, Květa Marková, Anna Marvanová, Ladislav Mařík, Jiřina Maříková, Ludmila Mohapková, Jaroslav Mezník, Jiří Mrázek, Oldřich Musil, Jana Musilová, Vladimír Mužička, Olga Mužičková, Jiří Müller, Bronislava Müllerová, Helena Němcová, Marcela Němcová, Markéta Němcová, Pavla Němcová, Ondřej Němec, Vlad. Nepraš, Ing. Václav Novotný, Petr Odložil, Martin Palouš, Viktor Parkán, Jan Patočka, Vít Pelikán, Hanka Pelikánová, Jan Pilch, MUDr. Bedřich Placák, Lenka Placáková, Miloslava Placáková, Podzimek, Petr Pospíchal, Josef Pospíšil, Danuše Prvá, Lubomír Přikryl, Jiří Řes, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Rumí, Jiří Rumí, Pavel Rychnovský, Milan Řehák, Vladimír Říha, Dr. Marie Říhová, Jan Schneider, Dr. Gertruda Sekaninová - Čakrtová, Dušan Skála, Otakar Salvík, Ing. Rudolf Slánský, Karel Soukup, František Stárek, Josef Stehlík, Vladimír Stern, Jana Sternová Dr. Čestmír Suchý, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Anna Šabatová ml., Jaroslav Šebesta, Věnek Šilhám, Jitka Šilhánová, Libuše Šilhánová, Jan Šimsa, Anna Šimsová, Jiří Šuerlík, Josef Štěpánek, Dr. Julius Tomin, Zdena Tominová, Dr. Jakub Trojan, Jan Vladislav, Dušan Unger, Milan Vlahovič, Anna Vlahovičová, M. Vodrážka, Iva Vodrážková, František Vodslon, Věra Vránová, Josef Vydrář, Bronislav Zachrle, Miroslav Zuzaník.

V Praze 16. července 1980

Za správnost opisů Zina Freundová
Mánesova 90
Praha 2

PhDr Jaromír Obzina
ministr vnitra ČSSR
Federální ministerstvo vnitra
tř. Obránců míru - Praha 7

Pane ministře,

k dopisu ze dne 16. července 1980 - žádost o propuštění Rudolfa Battěka - se připojují: Přemysl Vondra, Josef Stehlík, Dana Stehlíková, Jaroslav Líter, Zuzana Dienstbierová, Luboš Dobrovský.
V Praze 17. července

Za správnost podpis Zina Freundová

Dr. Ján Fejčík
generální prokurátor ČSSR
Generální prokuratura CSSR
nám. Hrdinů 1300
Praha 4

Dne 14. 6. 1980 byl vzat do vazby s obviněním ze spáchání tr. činu napadení veřejného činitele /§ 155, odst. 1, písm. a tr. z./ a výtržnictví /§ 202 odst. 1 tr. z./ mluvčí Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných ing. Rudolfa Battěka. N jasné okolnosti případu i sám text obvinění nás vedou k přesvědčení, že jde o obvinění vykonstruované avšem neapriorní snahou o uvěznění dalšího aktivního představitele hnutí československých občanů za respektování lidských a občanských práv a svobod a za dodržování zákonnosti v naší zemi. Zádáme Vás, abyste se zasadil o zákonné zrušení výzvy uvalené na Ing. Rudolfa Battěka, k níž neexistují žádné zákoně důvody a o co nejrychlejší přezkoumání případu, zastavení tr. stíhání proti Ing. Battěkovi a zjištění případných skutečných viníků této politováni hodné ~~záležitosti~~ události.

Josef Adámek, Stanislav Adámek, Michal Bartošek, Jan Bednář, Jiří Bednář, Luděk Bednář, Josef Bednářík, Zdenka Bednáříková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Vratislav Brabenec, Zdeněk rázda, Judita Čepková, Milan Daler, Zuzana Dienstbierová, Blanka Dobešová, Zdeňka Dočkalová, Jana Fialová, Jefim Fištejn, Věra Fištejnová, Petr Formánek, Karel Freund, Zina Freundová, Ladislav Frávník, Ladislav Hejdánek, Jiří Herold, Milan Hlavsa, Vítězslav Holata, Stanislav Homola, František Hrabal, Jan Hrabina, Jiřina Hrábková, Ing. Tomáš Hradílek, Jana Hradílková, Přemysl Chlubna, Jiří Chmel, Ivo Indra, Marian Jashoda, František Ján, Josef Janotka, Věra Jirouseová, Jarmila Johnová, Zbyněk Jonák, Pavel Kadlec, Jan Keller, Vavřinec Korčík ml., Ivan Kožíšek, Martina Kožíšková, Tereza Kohoutová, Milan Krumpolc, Oldřich Kučera, Jaroslav Kukal, Jaromír Kvapil, Jiří Kvapil, Martin Kvapil, Ivan Kyncl, Jiřina Kynclová, Tomáš Liška, Ladislav Lis, Jan Litomíšky, Václav Malý, Ivan Manásek, Anna Marvanová, Ladislav Mařík, Jiřina Maříková, Ludmila Mohapllová, Jiří Mázárek, Vladimír Mužíčka, Olga Mužíčková, David Němec, Ondřej Němec, Helena Němcová, Marcela Němcová, Pavla Němcová, Vl. Nepras, Martin Palouš, Viktor Parkán, Vít Pelikán, Hanka Pelikánová, Jan Pilch, MUDr. Bedřich Pláček, Lenka Flacáková, Miloslava Placáková, Podzimek, Danuše Prvá, Petr Pospíchal, Josef Pospíšil, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Rumík, Jan Rumík, Jiří Rumík, Milan Rehák, Jan Schneider, Dušan Skála, Otakar Slavík, Karel Soukup, Jiří Středa, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Anna Sabatová ml., Pavel Smida, Josef Stěpánek, Petruška Sustrová, Julius Tomin, Dušan Unger, Jan Vladislav Lukáš Tomin, Milan Vlachovič, Anna Vlachovičová, Miroslav Vodrážka, Iva Vodrážková, Věra Vánová, Bronislav Zachrle, Jarmila Bělíková, Jan Zverina, Ing. Václav Novotný, Rudolf Štron, Oldřich Hromádko, Marie Hromádková, Vladimír Vítek,

V Praze dne 17. července 1980

Za správnost pošpisů Petruška Šustrová

Dr. Ján Fejčík
generální prokurátor ČSSR
Generální prokuratura CSSR
nám. Hrdinů 1300 - Praha 4

Pane generální prokurátore, k dopisu ze dne 17. července 1980 - žádost o propuštění Rudolfa Battěka se připojuji:
o propuštění Rudolfa Battěka se připojuji:
Květa Černková, Alena Lísiová, Přemysl Vondra, Božena Lísiová, Josef Stehlík, Dana Stehlíková, Jaroslav Litera, Luboš Dobrovský, Ján Fatočka, Klement Lukaš, Pavel Rychetský, Jiří Horáček, Milda Dostálková, Martin Hybler, Alena Kumprechtová, Jana Dvořáková, Ivana Eyslerová.

Praha 17. července 1980

Za správnost podpisů Zina Freundová

Dále se k žádosti připojili tito občané:

Pavel Blatný, Michal Dziaček, Ladislav Čerman, Michal Etzenauer, Zbyněk Benýšek, Luisa Geisslerová, Pavel Veselý, Tomáš Jelinek, Tomáš Písek, Daniela Bisková, Petr Brodský, Daniela Brodská, Jaroslav Havlík, Jan Duš, Aleš Březina, Olga Stankovičová, Andrej Štankovič.

Sdělení č. 194

V bytě Jarmily Pařízkové, laborantky, nar. 26.2.1959, v Praze 9, U Školnícky 9, se sešlo dne 28.5.1980 kolem 8. hodiny osm mladých lidí, aby oslavili narozeniny Ludmily Holoubkové. Rozlili do skleniček přinesenou litrovou láhev vína, přičemž se potichu bavili. Asi po půlhodině přijela hlídka VB a všechny přítomné legitimovala s odůvodněním, že místní okrsek VB dostal údajně stížnost na hlučné a vulgární chování přítomných. Nato byli všichni přítomní odvezeni do Bartolomejské ulice, kde byli po 48 hodin zadrženi v celách předběžného zadržení, a zároveň byli obviněni z tr. činnu výtržnictví podle § 202/1 tr. z. V odůvodnění zahájení tr. stíhání se uvádí, že při oslavě vykřikovali urážlivé výroky proti občanům, hlasitě pouštěli reprodukovovanou hudbu, to vše s požitím alkoholu. Tím údajně naplnil: li skutkovou podstatu tr. činu výtržnictví.

29. května 1980 byla provedena v uvedeném bytě domovní prohlídka, při níž příslušníci SNB hledali především tiskoviny. Po 48 hodinách byli propuštěni Pavel Zítek, Stěpanka Havelková, Pavel Toman, Ludmila Holoubková, Milan Venc a Tatana Rusnáková. Jarmila Pařízková a Jiří Veselý, nar. 1.12. 1962, byli rozhodnutím obvodní prokuratury pro Prahu 9 vžati do vazby s odůvodněním, že údajné objasnování tr. činu výtržnictví bylo jen záminkou pro neustálé dotazování na soukromou aktivitu ~~mladistvých~~ a společné nebo formální společné setkávání obviněných. 1.7.1980 byl Jiří Veselý a Jarmila Pařízková propuštěni z vazby, aniž by tr. stíhání bylo zastaveno. Tr. stíhání bylo zastaveno Stěpance Havelkové, Ludmile Holoubkové, Milanu Vencovi a Tatáně Rusnákové/kteří jsou všichni mladiství/.

Celá tato akce přesvědčivě ukazuje, že orgány SNB se snaží za každou cenu zabránit setkávání mladých lidí, kteří se snaží samostatně jednat a myslit.

16. července 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Charlie

S Charliejem jsem měla vždycky trochu nevyjasněné pocity. Znám Charlieho budujícího a odcházejícího, většinou s úsměvem. Charlieho možno zaříznout při nejrůznějších příležitostech. Jen tak kupil a daroval koně. Jen teď běhal s kolečkama malty spoustu dní a naštípával parkety ze syrového dřeva, který, jak se ukázalo v maltě nedržely. Charlie se tomu smál.

Později přebral stádo ovci, když zavřeli Lise. Ovce pak převážel až tem po kraji a možnostech pastvy. Cas od času nepřevážel ovce ale včely. Trpělivě plel na zahrádce, když na to přišlo.

Charlie, ten písničkář a pisatel dopisů apelujících na lidské svědomí/třeba presidentovo/. Člověk sahající po všech možnostech, aby poznal lidskou lhostejností nebo současným stavem.

Napadne-li ho hladovka, začne hladovět. Napadne-li ho vypít na protest díset tisíc piv, pustí se do toho se stejnou vážností, v Charlieho případě pochopitelně s úsměvem. Může se stát, že Charlie se úmyslu vzdávále vypadá to, že hlavně proto, aby začal z mjiného konce tu stejnou věc.

Charlie vstoupil do kolektivu mluvčích Charty a udělal to se stejnou lehkostí jako všechno ostatní - jen tak. Charlie všem Charlieho kouskama se těžce soudržnost a návaznost. Ne snad

k nějakému konkrétnímu cíli, ale na cestě Charlie rozhodně je. Na cestě člověka, který se nenechává omezovat ani přesvědčit o něčem, k čemu sám nedošel.

Ted Charlie sedí za svoje úsněvy, za písničky, za svoji schopnost vیدet groteskní svět a vyjádřit se o ném.
3.7.1980

Marie Benetková

Charlie

Byl mrazivý únor. S komisí úředníků z okresu jsem procházel městský parky a rychle vysvětloval "provedené práce" v porostech. Všechni se tešili, když skončím své přesvědčující vyprávění o kácení a pálení větví a o všech obtížích při tom, abychom mohli zapadnout do teplé kanceláře udělat zápis.

Rezruch. Z kroví vybíhá polonahý muž s čelenkou a se svázanými vlasy. Úředníci zděšeně se ptají, patří - li také ke mně. Ano, říkám. Jestě dodám, cosi o otužování, ale moje povídání je příliš neuspokojuje. Divoch se na nás dábelsky usmál a běžel k ohni..... Karel Soukup, zvaný Charlie. Přezdívka, kterou si pracně vybojoval, a jak se přiznal, začal si tak říkat sám, protože přátelé mu dali přezdívku opicák. Urputník, jogín, člověk s velkou schopností budovat a bořit cokoli. Ríká se, že Charlie se vyjadřuje ironicky, sarkasticky a pod. Souhlasím, je to výsměch, zlý i laskavý, tvrdý, výsměch bez vysvětlování. Výsměch, ne zbábělé vyšmívání a pošklebování. Výsměch osobnosti nad nesmyslostí a zhovadilostí světa. Přesné pozorování i zásah.

Nemám rád zpěváky s kytarou. Snad pár negrů se mi líbilo, ale "one man show" jsem nikdy nenavštěvoval a raději se tomu vyhnul. Teprve po letech jsem si dva oblíbil: Charlieho a Třesnaka. "echci je nějak porovnat a zařazovat, na to nemám. Byl jsem u toho, když Charlie začal s Rádijem. Žili jsme spochečně na Zlatém kopci, ale o tom už psala Marie. Charlie se libil na první poslech a dařilo se mu rušit sobotní radovánky s trampskými vylhanostmi o "klínu rozervaných skal" i nepřesvědčivé songy ze starých časů jazzu a blues. Konečně trocha vtipu a jedu na utrápenost a blbost, do které se tak snadno zapadne.

Charlie má svá místa v lesích pro meditaci, své léčebné postupy na astma, a je umírněný a tvrdohlavý ve všem. Skvělý diskutér, odpůrce, cynik. Jeho thesofické úvahy mají široký záběr, ale dovede se vyjádřit s přesností a upřímností vyznavačskou. Jeho život je skutečná cesta poutníka, cesta člověka zklašaného i klamajícího, povolaného proročka, který se děší i raduje ze zvěsti, kterou nese.

Casto citoval s obdivem Klímu. Překvapilo mě, že nic z těchto tézí vůbec neznám. Když mluvil o rozhovorech s Klímem, můj obdiv vzrůstal. Konečně, nikdy jsem bláznům nechtěl brát vize, a i rozhovory s nežijícím filosofem považuji za možné. Teprve za čas jsem se zeptal, jde - li o Ladislava Klímu. Omyl! Charlieho Klíma skutečně žil jako samotářský filosof a zabýval se převážně indickou moudrostí. Zasvěceněji by o tom mohl mluvit Přemek.

Charlie hraje lehce, kytara je zvučná a technicky dokonalá. Muzyku neopírá o KARLOVÝ slavné vzory, ani nekokeduje se zneužitým folklorem. Písň nestaví na chytlavých melodiích, kterých máme díky "rádiuku" plnou hlavu. K děsivým textům Charlie přidává nasládlé melodie a dovede se smát. Sklebí se jako smrt, je v tom kus děsu i úzkosti, vůle a šílená hravost. Vzpomínáte si na film Smrt v Benátkách? Je tam výborná postava kytaristy, který s podivným šramlem obchází hosty v restauraci a směje se jim do kůžichtu. V Benátkách je mor. Toho kytaristu mně Charlie vždycky připomněl..... Přál bych vám ted prožít ránu morovou..

... Charlieho zavřeli prvního sedmý osmdesát za zpívání na svatbě. Ach, ty svatby, Charlie! Neměli bychom je slavit. Asi se lidé žení s certifikem. Vypadá to, jako by se kácel fes. A v této spatné pohadce nekteré stromy utekly, někde zůstal paréz, jinde je díra. Les řídne.

Vratislav Brabenec

v Praze 3.7.1980

Přátelem Karla "Čárlího" Soukupa a všem, kteří mají rádi jeho písň.

Stala se velmi vážná věc. Dne 1. července 1980 byl vzat do vazby Karel Soukup. Je obviněn z výtržnictví podle § 202 tr. z. Karel Soukup je devětadvacetiletý dělník, otec tří dětí ve věku 2, 4 a 6 let.

Je nás mnoho, kteří si ho váží a kteří mají rádi jeho písň. Karel Soukup je totiž především zpěvákem, umělcem. Umí vyslovit své životní poci a potřeby z dění kolo sebe pomocí jednoduchých zpěvných meledí a výrazově silných, ironických a kritických písňových textů. Je ovšem zpěvákem, kterému nepatří podia koncertních sálů ani smlouvy s gramofonovými firmami. Je zpěvákem druhé kultury, která existuje mimo kulturu oficiální. Existence druhé kultury však není respektována a státní úřady se již několik let snaží nejrůznějšími, často velmi tvrdými zásahy odradit řadu umělců od účasti na neoficiální, nikým neřízené, necenzurované a nekontrolované kulturní tvorbě.

Jedním ~~zákonným~~ z takových umělců je Karel Soukup.

17. 3. 1976 byl vzat do vazby společně se svými přáteli z hudební skupiny Plastic People of the Universe a DG 307 a dalšími lidmi. Byl stejně jako ostatní obviněn z trestného činu výtržnictví, kterého se měl dopustit údajně hraním na kytaru a zpíváním svých písni. Z vazby byl propuštěn 31. 8. 1976 a souzen v této trestné věci nikdy nebyl.

Zanedlouho poté, koncem roku 1976, podepsal prohlášení Charty 77. Společně s mnoha jinými lidmi se rozhodl usilovat o dodržování zákonů v naší zemi. Za pozornost stojí i to, že řada signatářů Charty 77 je za projevy svého přesvědčení, uměleckého vyjádření nebo aktivní snahy po nápravě nezákonnosti vězněna.

K témuž nespravedlivě stíhaným je nutno nyní počítat i Karla Soukupa. Je uvězněn stejně jako v roce 1976, za výtržnictví, kterého se měl dopustit stejným způsobem jako před čtyřmi lety. Není přitom věbec důležité, že mu obvinění předkládá hraní a zpívání na svatbě a že na tu svatbu nebyl přístup veřejný. To je pro pochybnost obvinění spíše přiznáčné. Karel Soukup je totiž vězněn za to, že odmítl přijmout tu nepsanou smlouvu o mlčení a o bezpodmínečné kázni a uniformitě ve věcech svědomí, která je každému tiše předložena. Odmítá mlčet o tom, co vidí jako špatné. Zajisté by mlčení bylo pro něj pohodlnější, ale Karel Soukup patří mezi ty, kterým pohodlí není nepostradatelnou nutností.

Posledních asi pět dnů na svobodě Karel Soukup věděl, že bude vzat do vazby, nebot se dozvěděl, že byl obviněn. Nachystal se tedy na vazbu zásobou cigaret a v klidu odjel tam, kde byl později zatčen. Necítíte tu absurditu? Zpěvák, jehož písň zná a oblíbilo si mnoho lidí, se dozví, že bude pravděpodobně zatčen. Rozhodně ho to nepotěší, ale také ho to neprekvapí. Sbalí si své věci a jde ztráct mnoho času, zřejmě mnoho měsíců času proto, že zpíval. V tomto století je zpěvák uvězněn ~~právto~~, že zpívá a věbec ho to neprekvapí. Necítíte tu absurditu?

Jde tu o Karla Soukupa, ale i o nás všechny, nebot Karel Soukup byl uvězněn zástupně za nás, a vzetím jeho svobody jsme ohroženi všichni. A nejen my. Jsou současně ohroženi i všichni lidé žijící v této zemi. Proto nesmí být osud kohokoli z nespravedlivě stíhaných nikomu lhostejný.

Uvězněním Karla Soukupa je také ohrožena ~~nejmenší~~ kultura a to nejen druhá, neoficiální kultura. Je jím ohrožena kultura celá, bez ohledu na jakékoli hranice původu, kteréhokoli kulturního díla, je zde ohrožena kultura jako taková. Nebot prvotním předpokladem existence kultury je naprostá svoboda a volnost tvorby projevu. A to za každých okolností. Nesmí být nikdy bráněno tvorbě a svobodné publikaci děl kritických a ironických, jakými jsou písni Karla Soukupa.

Ponevadž pocitují svůj díl odpovědnosti za takové případy a protože doufám, že i vy citíte svou odpovědnost, chci vás požádat o to, abyste společně se mnou se ujali případu Karla Soukupa. Usilujme společně o ~~jeho~~ propuštění. Každý z nás jistě přijde na nějaký způsob, jak by se dalo Karlu Soukupovi pomoci a jak by se dalo o jeho propuštění usilovat.

Křestané by také měli na Karla Soukupa vzpomenout ve svých modlitbách.

Věřím, že naši společnou snahou, snahou mnoha lidí, bychom měli dosáhnout toho, aby Karel Soukup byl neprodleně propuštěn z vazby, zproštěn obvinění a aby mohl dál psát své písni, kterými nám dělá radost a zava-

zuje. Doufám, že se k mému úsilí o jeho propuštění připojíte.

16.7.1980

Petr Pospíchal

Na vědomí: Františku kardinálu Tomáškovi
redakci týdeníku Katolické noviny
redakci časopisu "elodie"
zpěváku Karlu Gottovi
redakci deníku Rudé právo

Svetopluk Bunda
Okresní prokuratura Ústí nad Labem

Pane prokurátore,

dne 1.7.1980 jste vzal do vazby Karla Soukupa, nar. 22.1.1951 v Praze. Stíháte ho pro údajný trestný čin výtržnictví podle § 202 tr.z., kterého se měl dopustit tím, že na svatbě svého přítele zapíval několik svých písni. Důrazně protestujeme proti jeho zatčení a žádáme jeho okamžité propuštění z vazby. Jsme hluboce přesvědčeni, že se Karel Soukup nedopustil trestného činu výtržnictví, stejně jako se ho nedopustil roku 1976. Obáváme se, že jeho zatčení je výrazem zastřené snahy umlčet jednoho z lidí, kteří se snaží vytváret kulturu, jako otevřený prostor, do něhož mohou spolu s nimi vstoupit všichni, kdo se snaží žít v pravdě. Prohlašujeme, že se nikdy nesmíříme s tímto postojem státních orgánů proti nezávislé kultuře v Československu a budeme všemi prostředky usilovat o to, aby se tento postoj změnil.

2. srpna 1980

Hemena Abrhámová, Josef Adámek, Stanislav Adámek, Milan Balabán, Zdeněk Bárta, Jiří Bartoš, Michal Bartošek, Karel Bartůnek, Jaroslav Bešta, Miroslav Baumel, Jan Bednář, Jiří Bednář, Anna Bednářová, Jarmila Běliková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Pavel Beneš, Ivan Biernanzl, Tomáš Bísek, Daniela Bíšková, Marta Blattná, Eva Blechová, Jan Brabec, Vratislav Brabenec, Daniela Brodská, Petr Brodský, Ivo Brtník, Libuše Brtníková, Jiří Březina, Petr Buchner, Zdeněk Bušek, Sárka Buriánková, ~~Kármánkx~~BukyMila Burkert, Pavel Buško, Ladislav Čerman, Josef Cicko, Pavel Cigánek, Blanka Císařovská, Václav Cyhalíkoff, Ladislav Čapek, Judita Čapková, Miroslav Cástka, Ivan Černega, Jiří Černega, Michal Černega, Miroslav Černý, Milan Daler, Jiří Daniček, Josef Danisz, Zuzana Dienstbierová, Roman Dvořák, Lenka Dvoříková, Michal Dziaček, Hana Dziačková, Jana Fajfrová, Karel Freund, Zina Freundová, Jaroslav Fensterre, Jan Fiala, Svatoslav Florián, Marta Fiedlerová, Jiří Fryc, Jaroslava Frycová, Luisa Geisslerová, Eva Grézlová, Roma Grič, Raděna Gruberová, Robin Hájek, Stanislava Hanzlíčková, Jiří Havlíček, Karel Havelka, Věra Havelková, Stefan Hiroš, Ludvík Hleváček, Miroslav Holeček, Zdeněk Holeček, Jindřich Holinský, Stanislav Homola, Jiří Horáček, Roman Houžva, Jiřina Hrábková, Jaroslav Hromádko, Marie Hromádková, Martin Hybler, Ivana Hyblerová, Petr Chlubna, Jiří Chmel, Vlasta Chramostová, Ivo Indra, Josef Janíček, Tomáš Jelínek, Jan Jílek, Ivan N. Jirous, Juliana Jirousová, Martin John, Jarmila Johnová, Zbyněk Jonák, Jana Jonáková, Pavel Kadlec, Petr Kadlec, František Kašenek, Bohuslav Kaplan, Josef Kaplan, Petr Káš, Jan Keller, Vladimír Kilián, Jan Kindl, Ivana Kindlová, Pavel Kirschner, Helena Klímová, Petr Kluzák, Jiřina Koberová, Miloš Kolman, Božena Komárková, Stanislav Komín, Vavřinec Korčíš ml., Vavřinec Korčíš st., Ivan Kožíšek, Martin Kožíšeková, Petr Král, Jiří Kratochvíl, Libor Kratochvíl, Petr Kreibich, Vladimír Kružlich ml., Jiří Křivský, Jiří Kříž, Jana Kučerová, Jaroslav Kukal, Alena Kumprechtová, Václav Kůs, Jiří Kvíčale, Ivan Kyncl, Jiří Lejnar, Roman Lánský, Ladislav Lis, Alena Lisová, Božena Lisová, Tomáš Liška, Jaroslav Litera, Jan Litomiský, Jan Lopatka, Jaroslava Lopatková, Klement Lukeš, Miroslav Macháček, Miroslav Malířák, Miroslav Malinský, Václav Malý, Karel Marek, Vladimír Marek, Květa Marková, Daniela Maříková, Jan Matys, Michal Matzenauer, Jitka Matzenauerová, Marie Matzenauerová, Iveta Mazalová, Tereza Kedková, Jiří Michálek, Stanislav Milota, Jiří Mrázek, Vladimír Mužíčka, Olga Mužíčková, Jiří Müller, Bronislava Müllerová,

Pavla Němcová, Davis Němec, Ondřej Němec, Vladimír Novák, Jiří Novotný, Petr Odložil, Mlada Opočenská, Přetislav Ostrížek, Markéta Ostrížková, Milan Pajkrt, Martin Palouš, Ondřej Palouš, Anna Paloušová, Viktor Parákán, Jermíla Pařízková, Libor Pavliček, Tomáš Pelikán, Vít Pelikán, Hana Pelikánová, Zdeněk Iraš, Jana Pirasová, Bohdan Pivonka, Bedřich Plescák, Jan Placák, Lenka Placáková, Martin Podborský, Antonín Pojar, Jiří Pokorný, Miroslav Polák, Petr Pospíchal, Jan Princ, Květoslava Princová, Karel Procházka, Zdena Přecechtělová, Jaroslav Prásek, Miroslav Rauš, Miloš Rejchrt, Pavel Neisensauer, Miroslav Roman, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Ruml, Jiří Ruml, Jan Ruml, Pavel Ryba, Hélène Rybenská, Vojtěch Rehounek, Jan Schneider, Karol Sidon, Dušan Skála, Sláva Skalák, Petr Sklenář, Jaroslava Slánská, Jiří Souček, Zdeněk Soukup, Václav Stádník, Vojtěch Stádník, Andrej Stankovič, Olga Stankovičová, František Stárek, Josef Stehlík, Stěpán Stejskal, Ilja Stočenka, Miroslav Strnad, Jiří Středa, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Agna Sabatová, Milan Sebeša, Jan Šenk, Jan Simsa, Milena Simsová, Libuše Silhánová, Vlastislav Snajdr, Jana Snajdrová, Pavel Smida, Vladimír Stučka, Petruška Sustrová, Jan Svhíla, Jiří Tichý, Zdena Tominová, Petr Tomíšek, Tomáš Toulec, Vladimír Trlida, Vlastimil Třešnák, Vlastimil Uhlíř, Dušan Unger, Jan Unger, Petr Urbanec, Jan Vaněk, Jan Vaník, Pavel Vejmelka, Jindřich Veselý, Jana Veselá, Richard Vobrátil, Jan Voďoša, Vladimír Voják, Stanislav Vokoun, Přemysl Vondra, Dagmar Vondová, Věra Vránová, Pavel Weigel, František Zavadil, Vladimír Zavadil, Xenie Zavadilová, Libuše Zdařilová, Jindra Zemanová, František Zezula, Zdeněk Zolman, Miroslav Zumaník, Miroslav Zvára, Jan Zvěřina.

K tomuto dopisu se také připojili tito občané z Československa:
Bérygy Lence, Hambacher Mihály, Ivan Gábor, János Kis, Bálint Nagy, László Rajk.

Za správnost podpisů:
Jan Ruml
Kremelská 104
Praha 10

ooo ooo ooo ooo ooo

Prezidentu ČSSR
Dr. Gustavu Husákovu
Praha - Hrad

Práha 6.7.1980
/odesláno 18.7.1980/

Vážený pane presidente,

obracíme se na Vás, podle čl. 29, hlava II. naší Ústavy. Odvoláváme se na Vaše rozhodnutí z 8. května t.r. o udělení amnestie m.j. osobám, které trpí nevyléčitelnou chorobou/čl. VI., písm. d./.

Dovolte, abychom Vás upozornili na paní Ottu Bednářovou, která je v vězněna spolu s ostatními členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Otta Bednářová již na svobodě trpěla následky opakováne žloutenky, nemocné slinivky, příhody mozkové a opakoványch ženských nemocí. Do kladem tehdejšího vážného zdravotního stavu bylo tím, že po několik let jí byl přiznáván buď plný nebo alespon částečný invalidní důchod.

Od uvěznění se její zdraví povážlivě zhoršilo. Přes invaliditu je nutno 8 a půl hodin denně precovat nad své síly. Nedostává tu vhodnou dietu, na níž byla závislá. Následky podvýživy a vyčerpání jsou již zřejmé jak v subjektivním pocitu, tak na pohled /viz příloha/. Ještě na svobodě ji lékaři doporučili operaci jakožto nezbytně nutnou. Aby tuto operaci mohla podstoupit, musí být Otta Bednářová dostatečně tělesně zdatná. Nejen, že ve vězení jí sil ubývá, ale navíc se nedávno objevily vysilující ženské potíže; a to ve věku, kdy, jak jsme přesvědčeny, má žena právo být co nejvíce šetřena a respektována. Cítíme se osudem naší přítelkyně opravdu dotčeny a strádáme spolu s ni.

Tážeme se tedy, pane presidente, zda Vaše rozhodnutí o udělení amnestie bylo v jejím případě opravdu dodrženo a prosíme Vás současně o přesetření v tomto smyslu.

Žádáme Vás, co nejnaléhavěji o propuštění Otty Bednářové z vězení.

Dagmar Bettková, Anna Bednářová, Jarmila Běliková, Marie Benetková, Antoni Boková, Iva Bradová, Blanka Císařovská, Kateřina Dejmálová, Zuzana Dienstbierová, Blanka Dobešová, J. Feitlová, Zina Freundová, Luisa Geisslerová, Olga Havlová, Heda Hejdánková, Jana Hejdánková, Jiřina Hrábková, Marie Hrozádková, Anna Hyndráková, Vlasta Chramostová, Věra Jirousová, Jarmila Johnová, Jana Jonáková, Jindra Kadlecová, Helena Klímová, Nad lesem 8, Praha 4, Tereza Kohoutová, Riva Krieglová, Marie R. Křížková, Mudr. Křížková, Marta Kučbišová, Irina Kynclová, Miluše Kypárová, Eda Ledererová, Alena Lisová, Božena Lisová, Květa Marková, Anna Marvanová, Jitka Matzenauerová, Marie Miková, Kamila Moučková, Marie Mrštíková, Dana Němcová, Helens Němcová, Marcela Němcová, Markéta Němcová, Pavla Němcová, Markéta Ostřížková, Petru Parkánová, Drabuse Proboštová, Jana Převratská, Gertruda Sekaninová - Čakrtová, M. Semrádová, Josefa Slánská, Marta Slánská, Olga Stankovičová, Marie Stanková, Jana Sterpová, Dagmar Suková, Hana Svobodová, Anna Sabatová, J. Silhánová, Libuše Silhánová, Miroslava Stevichová, Olga Sulcová, Petruška Sustrová, Zdena Tomínová, Marcela Třebická, Marie Vaculíková, Dagmar Vonková, Věra Vránová.

Příloha - výnatky z vězeňské korespondence Otty Bednářové:

"....Psala jsem přece vždycky, že se cítím hodně unavená a vyčerpaná. Takže jste si to vlastně jen ověřili. Holt se to dalo očekávat, proto jsem si žádala a vlastně dosud žádám o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů."/3.5.1980

"Jsem sice tak hubená, jako jsem snad ještě nikdy nebyla, často mi nebyla dobré, zdraví, jak víte, není v pořádku, s věk také hraje svou roli, málo platné, je to tak, ale nikdy se na svět nemračím, s nikdy nefrukám, ani si nestěžuju. A když někdy připustím, že to nebo ono pobolívá a těší se, trápí, hned jsem ještě opatrnejší na jídlo a námahu a napomínám se, kde jsem zhřešila a nebo v čem jsem udělala nějakou dietní chybu a uklidnuju svou slinivku, játra a žlučník, slibuju jim, že se polepším."/11.5.1980/ "Také mě paní doktorka osvobodila na dva měsíce od úklidových prací, abych nebyla tak unavená a vyčerpaná, jak jsem v poslední době byla. To mám zejména na jaře, asi od těch jater, silenou únavu."/11.5.1980/ "Ve svých úvahách jsem dospěla k témhle závěrům: Bud se mne bude nějak týkat článek VI vyhlášené amnestie - nevyléčitelné choroby /chronický zánět - slinivka, žlučník, játra/, nebo nemám neléčitelné choroby, a mohla bych se v případě přerušení výkonu trestu vyléčit nebo jsem prostě zdravá a basta."/18.5.1980/

"Tak hubená jsem snad byla jen v roce 1965, a to mne poslali honem na tříměsíční výzkumnou lhůtu do Výzkumného ústavu výživy lidu, ale... od té doby se vlastně táhnou všechny moje potíže. To je vlastně patnáct let. /18.5.1980/ "Není mi zrovna nejlíp. Tady se to vždycky projeví mechanutí k jídlu, a důsledek je pak hubnutí. Ted jsem fakt už hubená hroz ně. Proto asi tolik spím. Jinak jsou ale některé věci dost nesrovnatelné. Nezapomen, že jsem celý život pracovala, živila dvě děti, měla jsem dost nemocí, už patnáct let mi pořád něco schází. Právě před patnácti lety jsem byla na tři měsíce ve Výzkumném ústavu výživy lidu, protože mi bylo mizerně a byla jsem strašně pobublá. Tam mě vykrmovali a taky jsem byla léčena LSD, abych se zotavila. Ze rok na to, jsem onemocněla slinivkou, pak po druhé žloutenkou atd. Od té doby ně není furt dobře, jen ty nestastné gynekologické potíže - trvalo to asi čtyři roky, než jsem se z toho dostala a vůbec, stále jsem těch patnáct let vlastně v nepořádku."/25.8.1980/

VÝZVÁSY TÝKÝ BEZDÁŘOVÉ

Právě jsme se vrátili z návštěvy ve věznici v Ospě, kde jsme se setkali s naší padesátitříletou matkou, která je již léta těžce nemocná. /Chronický zánět žlučníku a slinivky břišní, napadená játra, a obnovené gynekologické potíže s vysilujícím krvácením/.

Bojíme se o její život, neboť v poslední době, její tělesná váha klesla o jednu třetinu, při výšce 167 cm váží 47 kg.

Marně vyzněly ve skré naše žádosti příslušným úřadům, aby s ní bylo zacházeno jako s nemocnou. Přesto vezenští lékaři rozhodli, že je schopna pracovat na plný pracovní úvazek.

Její matka se po návštěvě vyjádřila: "Takhle vypadali lidé, kteří se vraceli po pěti letech z koncentračních táborů."

Loučení s Otkou bylo o to bolestnější, že se nám sama přiznala, že je na konci svých fyzických sil.

Zádáme Vás, abyste nám pomohli zachránit naši matku.

20. července 1980

Jan a Jiří Bednářovi

Poznámka:

- 1/ Po vyšetření Otky Bednářové ve vězeňské nemocnici na Penkráci lékaři navrhli okamžitou operaci žlučníku. Otky Bednářová se této operaci odmítla podrobit z obavy, že vzhledem k neprostém fyzickému vyčerpání a celkové slabosti by tento zákrok nepřežila. Po té byla vrácena zpět do opavské nemocnice jako zdravá. Musí tedy pracovat plných osm hodin, šicího stroje, což ji velmi vyčerpává.
- 2/ Dne 3. července zamítl Městský soud v Opavě žádost Otky Bednářové z ledna letošního roku o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů.
- 3/ Matka Otky Bednářové vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu písemně požádala ministra republiky o milost. Presidentská kancelář z nepochopitelných důvodů předala tuto žádost k vyřízení ministerstvu spravedlnosti.

Tato výzva je určena veškeré veřejnosti. Zvláště pak se obracíme na Kurta Waldheima, Mezinárodní červený kříž, Mezinárodní organizaci novinářů.

000

Zpráva příbuzných pro přátele odsouzených - červen 1980

Petr Uhl

Odsouzen k pěti letům vězení v II. NVS, od ledna t.r. na Mírově, adresá:

P.Ú., 8.10.1941, PS 1/6, PSČ 789 53, Mírov.

Koncem května byl Petr Uhl několik dnů v pracovní neschopnosti pro silné nachlazení s horečkami, v dopise z 8. června píše:

"I mne t.č. trápí kašel, vlastně už tři týdny. Poslední dny to je ale lepší, už se tak často v noci nebudím..."

Připomínáme znovuže hrad Mírov je chladná a vlhká budova, ve které se od 15. dubna netopí, pro člověka, který trpí chronickou bronchytidou je to prostředí krajně nevhodné:

Petrovi Uhloví je znemožněna jakákoli intelektuální činnost kromě četby knih, které si vypůjčuje z místní vězenské knihovny. Nemá možnost psát a nesmí si činit jakékoli poznamky. Nemá stále trestně právní před pisy, které mu byly odebrány se všemi ostatními písemnostmi hned při příchodu na Mírov. U sebe má jen dvě fotografie rodinných příslušníků. Z dopisu dále citujeme:

"Ocení knáhy... ti závidím... přečetl jsem v poslední době /po druhé/ Svatého Bimbase od Reimonda Queneaua, ted docítám Když nastává odliv od Armanda Langouxe, kterého mám jinak rád, ale tento jeho román se mi moc nelibí. Ctu poměrně hodně."

"Odhed perspektiv v průběhu příštích měsíců ponechávám Tobě. Je mi jasné, že nastává léto, doba prázdnin, kdy se nic neděje. Mezinárodní situace spon v Evropě se trochu normalizuje. Opakuji, že nejsem netrpělivý. Dávám ti však na úvahu, zda ve vhodnou chvíli /letošní požim?/, až budou vztahy na mezinárodním fóru jasnější, bychom neměli začít jednat o vystěhování."

Petrovi Uhloví zbývá do konce trestu bez jednoho měsíce čtyři roky.

Václav Havel

Odsouzen na čtyři a půl roku vězení v I NVS, adresa: V.H., nar. 5.10. 1936, č. 9658/A 2, NVU Heřmanice, PS 2, PÚ 13, PSC 713 02, Ostrava 13.

Václav Havel pozdravuje všechny své přátele, Návštěva v Heřmanické věznici dne 8.6.1980 proběhla celkem hladce a korektně, balíček mu však nebyl povolen /jak jsme byli předem informováni/. Příští návštěva a příležitost k balíčku bude v září t.r.

Vašek vypadá celkem dobře /až na ty krátké vlasy/, nezpozorovali jsme žádné zjevné známky duševních ani fyzických útrap. Dokonce mírně přibrál. Podle vlastních slov si za každou cenu snaží zachovat svůj životní styl, způsob jednání i mluvy /vězenský slang se naučil, ale nesnaží se jej používat/.

Zdravotní stav: občas /vždy tak po třech dnech, během kterých se cítí docela zdráv/ jej přepadá malátnost a zvýšená horečka - snad dozvuky zápalu plic, který prodělal během roku. Lékařská péče o něj je však velmi dobrá. Ulevu v práci, která mu velmi nevyhovuje, však nedosahla.

V porovnání se začátkem roku se vězenský režim změnil. Psát si stále nesmí, ani deník /diár mu byl zabaven, v současné době žádá o jeho vrácení, stejně jako o povolení jazykových učebnic, které byly vráceny rodině/. Jeho dopis, ve kterém rekapituloval své subjektivní povity z uplynulého roku, nebyl odeslán. Je však, zdá se, dovoleno oběma směry

psát o jeho hrách a jejich inscenacích. Dopisy z domova dostal v posledním období témer všechny /až na jeden či dva/. Zajima ho vše, včetně konkrétních událostí všechno dne, drbů, kdo se s kým schází, čím se kdo zamýšlá apod. Má starosti, zda nedochází k neshodám mezi přáteli. Na čtení má stále málo času. Beletrie je v knihovně dobrá - včetně některých věcí z konce šedesátých let - dal by však v současné době přednost obecně vzdělávací literatuře, aby nezaostával. Občas možnost televize. TV noviny jsou pro ranní směnu povinným ostatním vybraným pořadům musí být asi individuální souhlas. Neobyčejně silně tam na něho a Jiřího zapůsobil inscenace Libuše /na které byli sami dva/.

Mnoho stále nových a silných zážitků odsouvá do pozadí jeho dřívější plány a konkrétní náměty a konkrétní náměty na literární činnost po propuštění.

Svým přátelům vzkazuje, aby co možná drželi pospoluetím, že mu udělají největší radost.

Dopis z 8.6.1980 se týkal poslední návštěvy:

"Považuji ji za velmi zdařilou, jsem ještě pořád pod jejím blahodárným vlivem, znovu si uvědomuji, jak veliký význam i tak krátké setkání po dlouhé době tady pro člověka má: najednou si uvědomí, že ten "druhý", normální, jeho svět není jen snem, ale že fyzicky existuje. A najednou se mu ten svět, v němž se musí pohybovat, jeví v úplně jiné perspektivi vě..."

"Přivedla mě téměř do stavu euporie, teprve ted'/je odpoledne/ se má euporie mění pozvolna v nostalgiu. Její příčinou není ani fakt, že návštěva je už za mnou a že další bude zas bůh ví kdy, jako spíš konfrontace atmosféry při návštěvě s životem, do něhož jsem se vrátil. Před chvílí jsem například vyslechl menší přednášku jednoho spoluživně na téma, že lidi jsou špatní, nesmí se věřit nikomu a nemá smysl nikomu pomáhat - přednášky na toto téma tady sice slyším denně, nicméně v kontextu dnešního dne dostala ta přednáška poněkud jiný valér."/"

"Pokračuji po menším prerušení. Nostalgie už zase pominula a vrátila se euporie. Ani nevím, čemu způsobilo ten obrat, ale určitě to byla nějaká malíčkost. Tady stačí opravdu málo k tomu, aby se člověku zlepšila náladová situace. Tady - vlivné slovo, trochu zájmu bližního o bližního, pohled na strom. Toda - týlní nedostatek čehokoli krásného, povznášejícího, nejakých kladných citových zážitků a zkušeností vede člověka k zvláštní žíznivosti - která se mnohdy projeví tak, že se člověk nechá dojmout nebo povznést ~~zaký~~ - jak správně upozornil už Vašek - třeba i nějakou televizní hrou, kterou by měl jeho rozum správně odsoudit za její prohlhanost."

Václav Benda

Odsouzen na čtyři roky vězení v I NVS, vězněn v Heřmanicích. Adresa: V.B., nar. 8.8.1946, č. 9654/25, dále adresa stejná.

Citujeme z dopisů:

"Zdráv jsem jako řípa, dramatické změny životního stylu dokonce té-měr vylečily i mé chronické záněty rýmy a následné poruchy sluchu, takže mě zlobí již jen ta vytrvalá vyrážka na rukou a nohou. Náladu a potažmo i duševní kondici se mi daří udržovat vysoko nad zdejším průměrem, můj vlídný a za všech okolností usměvavý obličej již patří ke zdejšímu folkloru a ti otrlejší si již zvykli na mé hojně prozpěvování, jež ostatně převážně zaniká v huketu strojů. V poslední době zase hraju hojněji šachy a dokonce se mi daří si občas něco lehčího přečíst - převážně si doplňuji mezery z novější české literatury, tedy např. konečně čtu Klímovu Hodinu ticha."

"Jsem rád, že Vám lidé pomáhají, je to ovšem jen o důvod víc proto, abyste člověk bez reptání poskytoval pomoc, kdykoliv a kdekoli je to zapotřebí. At to stojí, co stojí - jak vidíš sama, tato věta není nutně frázi. A v podstatě nemá právo se ptát, jak lidé s jeho pomocí naloží a zda jí nezneužívají: v okamžiku, kdy to učiní, přestává ctít v tom druhém svobodnou bytost a propadá pokusení být jako bohové. Což je svod, který člověka pronásleduje už od dob rajských a na jehož účet spadá podstatná část zla v lidských dějinách...."

".... já momentálně mimopracovně alespoň polehávám, neb jsem si polámal palec u nohy /jak říkávala babička, nešikovné maso se musí etlout; což bych nesrad aplikoval příliš doslova, protože si nejsem jist, co by pak ze mne zbylo/ - ič přidělenou lehčí práci jsem hrdě odmítl a raději po kračuji v plnění původních úkolů."

Do konce trestu zbývají Vaškovi téměř tři roky.

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke třem letům vězení v I NVS, vězněn rovněž v Heřmanicích, adresou J. B., č. 9657/A 4, dále stejna.

15. června měl Jiří Dienstbier za dobu svého pobytu v Heřmanicích druhou návštěvu příbuzných. Návštěva proběhla v klidné a nerušené atmosfére. J. D. vypadá dobře psychicky i fyzicky se zdá být ve velice dobrém stavu, zdravotní potíže stále tytéž. Z výražu obličeje a z chování vůči přítomnému vychovateli lze usuzovat na ještě zlepšující se adeptovanost na poměry. Možnost kontaktu s Václavem Havlem a Václavem Bendou je všechna je po přestěhování na různá oddělení velice omezená, pouze náhodná setkání při cestě do práce nebo v jídelně. Všichni tři jsou permanentně sledováni, unikou - li pozornosti sledovatelů na několik minut, nastane v tábore poplach.

Jiří Dienstbier nás informoval o průběhu rozhovoru s náčelníkem, na který byli v uplynulém týdnu individuálně pozváni. Náčelník jim sdělil, že si uvědomil jejich znevýhodnění v tom, že jim dosud nebylo povolené zúčastnit se různých soutěží /např. o titul vzorného pracovníka/ a získat tak jisté odměny/ pro přístečno možnost mají. Pokud nebudou tři měsíce kázensky trestáni, budou jim povoleny jazykové učebnice /které podle řádu o výkonu trestu mají být povoleny bez podmínek/. Při splnění této podmínky dostane právě také Václav Havel lepší práci, mohou si nadále dělat poznámky, ale jenom do určitého množství /asi 15 str./, pak je mu sice zničit.

Dopisy od Jiřího Dienstbiera přicházely v červnu velice nepravidelně, citujeme z nich:

"Jsem právě ve stavu, kdy několik záležitostí mého zdejšího života je v jakési střední, pačaté a nevyjasněné fázi; jde sice o maličkosti, ale právě konkrétně umožnují člověku celkovou orientaci. Z toho plynne, že i moje osobní vyhodnocení měnících, čo možná jenom vyjasňujících či fixujících se poměru musí počkat na výsledky, je - li to nejasné, tak protože takový je i můj současný výhled.... Základní situace je však stále stejná a zrovna tak i moje základní názory a postoje."

"... promítanou si uplynulá léta, vidím, kolik skvělých přátelství se v neslukých podmírkách vytvořilo a jsou to přátelství trvalá. To všechno vyplýne až když jsme v nemilosti a podle konjunkturálních měřítek na dne, nemluvě o tom, kdy vyjádření přátelství přináší i určité riziko ohrožení či ztráty materiálních výhod... nic nemůže nerušit mou víru v to, že lidé jsou přes všecko zkrátka fajn...."

Jirka v každém dopise zdraví všechny přátele, některé jmenovitě. Z nich v každém dopise "artu, které to touto cestou vyjádření řizuje.

Otta Bednářová

Odsouzená ke třem ~~rokům~~ ~~rokům~~ letům vězení v I NVS, adresa: O.B., nar. 18.6.1927, Ústav SNB ČSR, PS 115/0, PSC 756 49, Opava.

Nejméně do poloviny června zůstala Otka ve vězeňské pankrácké nemocnici na přešetření zdrevotního stavu, koncem června byla pravděpodobně převezena ~~do~~ zpět do opavské věznice. Během si měsíce hospitalizace v Praze se podrobila vyšetřením několika orgánů - biopsie jater dopadla /překvapivě/dobře, lékaři však doporučují operaci žlučníku, která ale Otka ve vězenských podmínkách odmítá postoupit a trvá na své žádosti z ledna t.r. o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů. Po nejasném přesouvání odpovědnosti bude snad o této její žádosti rozhodovat krajský ~~okresní~~ soud v Opavě, který bude mít k dispozici též lékařské zprávy z jejích posledních vyšetření. V nemocnici měla Otka poměrný klid a odpocinek od práce /většinu času prospala/, na váze však nepřibrala a nově ji oslabovaly gynekologické potíže.

Matka Ottu Bednářové napsala dopis presidentu republiky Dr. G. Husákovi, v němž ho prosí o milost pro svou dcera; Kancelář presidenta republiky odmítla potvrdit příjem tohoto dopisu v podatevně, dopis byl pak poslan poštou. Ministr spravedlnosti postoupil návrh na udělení milosti Ottě Bednářové ze zdravotních důvodů /jako výjimku/ k posouzení Městskému soudu v Praze / o tomto našem podnětu jsme psali v minulé zprávě/.

Z jejich dopisů citujeme:

"Za ten měsíc jsem do foroty naspalapěkných pár hodin, takže přece jen si aspoň odpočinu..."

"O svém zdraví: "...Není v pořádku. A to vlastně celé dny jen ležím a odpočívám! Proto jsem stále tak unavená."

"Moc mě mrzí, že jsem ztratila "nervy", když jsem posledně psala o svých zdravotních obtížích. Tyhle moje dalsí obtíže trvají dál. Ale rozhodně nechci nikoho z Vás zarmucovat a zatěžovat věcmi, se kterými se také, bohužel, nic dělat nedá."

"Zatím jsem se nespravila."

"Kromě zdravotních potížímo kterých jsem psala, jsem bohužel zjistila další."

Do konce trestu zbývají Otce Ještě téměř dva roky.

Předsednictvo
Federálního shromázdění ČSSR
Praha

I

Roku 1950 - po 11 letech života, studie filozofie a teologie a po likvidaci klášterů jsem přijal svátost kněžství a později biskupské svěcení - za zvláštních poměrů, ve kterých se ocitla církev, a které se později i úředně napravovali. Do roku 1960 jsem pracoval většinou jako dělník v továrnách. Tehdy jsem byl odsouzen pro náboženské věci na dvacet let, z kterých jsem 8 strávil ve vězení. Roku 1968 jsem byl propuštěn na svobodu a roku 1969 mne soud plně rehabilitoval. To mi umožnili cestu do Říma, kde mě přijal v soukromé audienci papež Pavel VI. Po vyléčení TBC mi úřady odmítli v roce 1970 dát souhlas k řádné pastoraci. Působil jsem v omezené míře jako duchovní a částečně i při materiálních službách v komunitě řeholních sester. Roku 1974 mi úřady odnaly souhlas i k této činnosti a tak od roku 1975 pracuji znova jako dělník - celkově více než dvacet let.

II.

Od roku 1975 jsem se začal setkávat s novými těžkoстmi. Začali mne předvolávat na Krajskou správu SNB v Bratislavě. Obecní rozhovorů byl neurčitý. Příslušníci SNB mi mimo jiné sdělili, že mám naději na pastoraci. Protože jsem s ní už dvakrát nepochodil, vyslovil jsem obavy, jak dlouho bych měl souhlas a kdy by mi ho znova odnali, jak se to před tím i potom, stalo mnoho jiných. Navíc jsem vyslovil obavy ze zasahování úřadů do pastorací činnosti, do bohoslužeb, práce s mladými aj. Byl jsem však ochoten udělat všechno pro skutečné společné dobro.

Takovýchto předvolání jsem dostal za během pěti let delkově 15. Jejich obsah byl v mnohém shodný, těžiště se však postupně přepášelo na celkový náboženský život u nás a na tzv. laický apoštolát. Ríkal jsem, že apoštolát věřících není nic mimořádného, že je to samozřejmý projev víry, běžný v církvi po celém světě, jednou jsem k tomu přesčetl jasné a presné úryvky našeho zákona č. 120/1976 Sb.

Poslední 16. předvolání jsem dostal před Velikonocemi na 4.4.1980. Jesliže jsem dosud nevěděl, o jaké právní ustanovení se opíralo 15 předchozích předvolání, šestnácté se opíralo o § 19 zákona č. 40/1975 Sb., podle něhož příslušníci SNB mohou požadovat potřebné vysvětlení, ale jen takové, které má vztaj k trestnímu činu, přečinu nebo přestupku. Mých patnáct předvolání takovýto charakter nemělo. Při posledním 16. předvolání začal příslušník úředně s otázkami, neseznámil mě však s předmětem výslechu, takže jsem nemohl posoudit, zda mám podle § 19 odst. 4 citovaného zákona odmítout výpověď. Na mou žádost, k čemu mám podat vysvětlení, mi stroze řekl: to je naše věc. Odmitl jsem odpovídat na další otázky. Nato mě překvapil jako ještě nikdy přikázal mi, abych vyndal z kapsy všechny věci, mé čistě osobní předměty: kapesník, peníze, fotografie, nějaké léky, růženec, a jiné. Bylo to ponížující. Příslušník dal věci do obálky. O tomto úkonu byl sepsán protokol, třebaže to ukládá § 79 odst. 5. tř. rádu. Výzva vyndat osobní věci byla bez právního podkladu, protože druhý oddíl třetí hlavy zákona o SNB neobsahuje právo podrobit občana osobní prohlídce, ani právo odejmout občanu věci. A podle § 58, odst. 3. rádu je možno osobní prohlíšku a odnětí věci uskutečnit až po zahájení trestního stíhání. Reč byla ještě o nějakém článku e mně v cizině. Rekl jsem, že o něm absolutně nic nevím. Po prvé ze šestnácti předvolání mi příslušník řekl, vyhrožoval uvězněním. Toto vše se stalo na Velký pátek 4. dubna 1980. Jako všechna, i tato předvolání bylo anonymní, jména příslušníků neznam. Nevím, nakolik je to v souladu s vyhláškou č. 42/1974 Sb.

III

To je stručně můj případ, který předkládám k uvažení. Je to však jen několik článků v řetězu postojů k věřícím. Všechny mé výslechy se týkaly náboženského života a vyznávání víry, přičemž nešlo jem o mne. Proto mé svědomí nutí doplnit tento můj dopis několika myšlenkami, o nichž vím, že vyjadřují nejhlibší rozpoložení nejen moje, ale i přemnohých jiných. Neměly by se nám připisovat jiné pohnutky, než kterými žijeme. Jako věřící chceme být dobrými občany. K tomu nás bezpodmínečně vede evangelium. Víme však, že jen z úcty k právům a zákonům vyrůstá mír, který všichni potrebujeme. Každá nespravedlnost vyváží trpkosti a škodlivé napětí. Boží věřici žijí v takovéto trpkosti. Případ, který jsem popsal jako poslední, je trpící tím, že se stal právě ve dnech 30. výročí likvidace všech, i prastarých klášterů na Slovensku, ve kterých od nepaměti zaznívala slovenská modlitba, kterébyly ohnisky sociálního a kulturního života této země, na vrcholu s Trnavskou universitou. Umlčení těchto živých svědků dějin, je nepřebolenou bolestí a nezacelenou ranou náboženského života na Slovensku, na Moravě i v Čechách. Reholníci žijí dodnes rozptýleni. A není to jediná bolest. Těchto 30 let prožili věřící na jedné straně ve svědomité práci pro dobro celku, ale prožili je i v trpkosti nad tím, že jejich děti nebyly vychovávány podle jejich přání ve víře v Boha, která nás po staletí drží na životu, v oddanosti církvi, která nás po staletí vychovává podle odkazu sv. Cyrila a Metoda a Žehná z generace na generaci našich otců, matek a dětí. Trpkost prožívali věřící i nad tím, že zakoušeli příkoří z vyšetřování i v zaměstnání, že po mnoho let nedostali do rukou náboženskou knihu, ani alespon Písma svaté, katechismus a modlitební knížku a spon trochu přiměřenou potřebou. Do dnešního dne mnozí mají těžkosti pro víru a její vyznávání, třebaže zákon dovoluje vyznávat víru soukromně i veřejně, jednotlivě i společně s jinými, slovem i písmem, zákon č. 120/1976 Sb./

Za těchto okolností se mnozí věřící znovu a znova ptali, zde už nemí čas, aby rády ve jménu míru a lidského dorozumění a v duchu zákonů chránily úctu ke všem. Ptali se tím naléhavěji, cíím více si uvědomovali, za co vše vděčíme víře. Vždyť jako věřící patříme k národu s tisíciletými křesťanskými dějinami, k národu, který se zrodil z evangelia, jehož duhovní tvář se po staletí formovala pod vlivem váry v Ježíše Krista ve spojení s veškerým křesťanstvem a jeho živým srdcem v Rímě.

Duch této víry pronikl naše dějiny, vešel do krve a mravů generací, ozval se v písničkách, projevil se ve stavbě chrámů, škol, sirotčinců i nemocnic, vyzpívali ho největší synové nýroda - Holly, Sládkovič i Hviezdoslav. Věřící si uvědomovali, že víra z nás utvářela národ, z národa rodinu a demov, otevřený vůči světu. I dnes je tato věra schopna pomáhat uskutečnit novat prostřednictvím věřících spolu s ostatními naše nejpodstatnější tužby a potřeby. Ro statisice věřících je proto trapné, když jim někdo způsobuje trpkost ve škole nebo v zaměstnání jen proto, že za nic na světě nechtějí žít bez Božího a jeho požehnání. Nechápou nač vyvoňávat pocit síly u jedných a pocit tísne u druhých. Věřícím je jasné, že všichni zasahujeme do věcí tohoto světa jen krátce a že smrtí se pravdivě zhodnotí v božím světle život každého z nás. Ale věřící jsou především přesvědčení, že jen ve spojení s Bohem, jsme naplno lidmi, a že jen ve spojení s ním jsme schopni tvořit trvalé hodnoty pro tento život. Z této pravdy žijeme, o ni chceme vydávat svědec, tvůrcům způsobem pro bleho všech. Naše víra je základem naší nejsvětlejší naděje. Je naší jistotou a naším štěstím. V ní nacházíme i poslední strhující perspektivu pro svou práci ve službě lidem. Tato víra se vždy šířila nezadržitelně od člověka k člověku jako projev hluboké lidské potřeby a boží moci.

Svoboda takto prozívá pravdu o Bohu a vydávat o ní svědectví patří k nejzákladnějším právům člověka a v ní jsou zahrnuta všechna ostatní jeho práva. Budete mi svědky - vyzývá nás slovo evangelia, slovo boží, které se nedá spoutat, protože uprostřed všeho, co vzniká a zaniká, jedině pravda Páně zůstává na věky. Ta topravda vede k činům, protože je i spravedlností i ústou k člověku i láskou, a proto pomáhá tvorit z tohoto světa domov pro člověka, domov pro všechny, proniknutý mírem. A tuto dnes nejvíce potřebuje tato země a její lidstvo.

Naznačil jsem něco z toho, co je nejhluším přesvědčením mým i mnohých věřících. Životem víry a práce chceme pomáhat míru ve spravedlnosti. Chce me být otevřeni vůči všem sociálním potřebám života.

Prvním předpokladem k tomu všemu je úcta a dodržování zákonů. Domnívám se, že vyšetřovatelé Krajské správy SNB v Bratislavě porušili při mých výsleších zákon ve výše uvedených ustanoveních, zejména při posledním 16. předvolání dne 4.4.1980 a pokládám za svou povinnost upozornit na to. Proto jsem se rozhodl napsat tento dopis. Prosím, abyste uvážili jeho obsah. Píši dopis i ve znalosti vyhlášky č. 158/1958 úř. věst. o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících.

Bratislava, 27. dubna 1980

Ján Korec
Bratislava, Vilová 7

Na vědomí:

Generální prokuratura ČSSR, Praha
Federální ministerstvo vnitra CSSR, Praha

900

Co jsme se dozvěděli o tom, co se přihodilo v bytě A. a F. Marvanových

23.července 1980 ve tří hodiny ráno - jak jsme pak viděli na hodinách, nás vzbudila velká rána a vzápětí padla druhá. Když jsme rozsvítili, byly největší tabule oken v pokoji proraženy velkými kameny, jeden jsem při vstávání shodil peřinou z lůžka. Druhý ležel na zemi. Pro množství střepů jsme hned nemohli k oknu, až po chvíli, nikoho jsme však už nezhlédli. Prošli jsme bytem a v každé místnosti to bylo stejně. Množství střepů, proražené okenní tabule a velký kámen, velká kostka, patrně ze silniční dlažby. Hned jsem volala na "tísnový telefon" 158, kde mi bylo slíbeno, že někoho pošlou. Asi za patnáct minut si mé údaje telefonicky ověřovali a znova řekli, že přijedou. Vzala jsem si proto župan a malou baterku a zase znova řekla, že čekat před dům. Na ulici nikdo. Jen dvakrát projelo kolem nevalnou rychlostí píne osobní auto, zdá se mi, že to bylo totéž. Až ve 4.15 přijížděl krokem hlídkový vůz VB. U rohu našeho domu obracel do protisměru, začala jsem tedy mávat rozsvícenou baterkou, aby nás nemuseli hledat. Vůz však pomalu projel kolem mne a nezastavil. Vrátila jsem se domů znova zatelefonovat, až jsem se zase dostala k příslušníkovi, který si mé první volání ověřoval. Jeho kolega mi řekl, že ten je za jinou prací a že mám přijít na místo oddělení VB. To jsem odmítla s tím, že považuji za nutné, aby pracovníci SWB viděli byt po útoku a kameny tam, kam dopadly. Řekl teď

dy, že přijedou až ráno. Když se nikdo neukázalé do desti hodin dopoledne, volala jsem znova VB a žádala k telefonu náčelníka kriminálního oddělení, kdo si se mi tak představil, znova jsem vyličila noční útok i to, že na pomoc čekáme již sedm hodin. Rekl, že pošle hlídku. Za další dvě hodiny pak přišel onen příslušník, který si mé noční volání ověřoval devět hodin před tím.

Škoda činí asi tisíc korun – osm velkých okenních tabulí, sklo ma ~~k~~ konferenčním stolkem a dvě roztržené záclony. Velikost kamenů /jeden jsem vážila, měl 1,46 kg, ostatní byly zhruba stejně velké/, síla, s jakou byly vrženy/naše okna nejsou nijak nízko a kameny vletěly až 3 m do pokoje/, příprava útoku/kameny musely být přineseny, nikde v okolí nejsou ani podobné/, to, že byla vytlučena naše okna i za rohem domu, nasvědčuje promyslenosti a přípravě. Nemohu než to považovat za pokus o zabití. Na "pouhé" rozbití oken by byly stačily kamínky, jakých je na chodníku spousta. Brutalita teroristického útoku je zvlášt' odporná, protože byl podniknut na dva lidí, kteří jsou nemocni. Po zralé úvaze spolu s manželem vylučujeme, že by se toho mohl dopustit někdo z lidí, které známe. Zádáme o zahájení trestního stíhání proti dosud neznámým útočníkům. Můžeme o nich říci zatím jen tolik, že byli nejméně dva, do čtyř oken padly rány nadvakrát –, že byli fyzicky silní, obratní a že upěli házet.

„..Střepy jsme uklidili, jak to jen ško, ale byt je plný prachu. Bydlíme v jedné z hlavních ulic, naše okna jsou stále rozbitá, ale my žijeme. A nás sklenář má ještě dovolenou.“

Praha 26.7.1980

Tutéž noc, ve tři hodiny ráno neznámý pachatel – pro změnu cihlou – rozbil okno v kuchyni /v prvním patře/ v bytě Jiřího Rumla.

Podobná událost se stala u profesora Jiřího Hájka.

Rudolf Battěk dosud čeká na uzavření spisu. Důvodem je, že další svědek /ve litel operativy Rudolfa Battka!/ údajně nestoupil dvouměsíční dovolenou. Advokátem Rudolfa Battka je JUDr. Svatina /AP č. 4, Bolzanova ul./. Rudolf Battěk se s ním poprvé setkal v pátek 25.7.1980, přičemž ve vazbě je od 14.6.1980.

Zdá se, že Rudolf Battěk je v dobrém psychickém i fyzickém stavu. Domnívá se, že v dohledné době nebude propuštěn na svobodu.

Články došlé do redakce: Jiří Ruml: Zlaté ruce v ocelových poutech
Jiří Ruml: Vrh cihlou